ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **LAGARDE SPEDITION spol. s r. o.,** se sídlem Podhradská 2008/14, Cheb, zastoupena JUDr. Filipem Štípkem, advokátem se sídlem Hradiště 96/6, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 1. 2018, č. j. 57 A 2/2017 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Plzně (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 8. 2016, č. j. SZ MMP/143976/16, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 5.000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Tohoto deliktu se žalobkyně měla dopustit tím, že jí provozovaný nákladní automobil MAN dne 23. 5. 2016 při kontrolním vážení překročil limitní hodnotu zatížení vozidla 18,00 tun [§ 37 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, dále též „vyhláška“].

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 11. 2016, č. j. DSH/12755/16, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného správní žalobou. Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Plzni (dále také „krajský soud“) žalobu zamítl. Krajský soud s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 7 As 61/2016 - 34, ve kterém byla řešena podobná situace, nepřisvědčil stěžovatelce, že byly splněny podmínky pro liberaci ve smyslu § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Toto ustanovení totiž předpokládá, aby osoba, která se správního deliktu dopustila, vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Dlužno doplnit, že pro postih žalobkyně za správní delikt nebyl podstatný stav v době nakládky materiálu, nýbrž v době spáchání deliktu. Vážní lístek tak nevypovídá nic o tom, zda se žalobkyně správního deliktu dopustila, či nikoliv. Nejvyšší správní soud se přitom v uvedeném rozsudku zabýval i relevancí znaleckého posudku, který vypracoval Ing. J. K. Dospěl k závěru, že tento posudek neprokazuje objektivní nemožnost splnění hmotnostních limitů stanovených právními předpisy a nezbavuje žalobkyni odpovědnosti za spáchání předmětného správního deliktu spojeného s jejich překročením.

III.

[4] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, kterou výslovně opřela o stížní důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatelka je názoru, že krajský soud nesprávně posoudil tvrzený liberační důvod; stěžovatelka učinila vše, co učinit mohla, aby k porušení zákona nedošlo. Nemožnost učinění žádného opatření dokládá i znalecký posudek vypracovaný Ing. J. K. Správní orgány a krajský soud porušily zásadu legitimního očekávání, když nepřihlédly ke konkrétním okolnostem dané věci. Krajský soud aplikoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 7 As 61/2016 - 34, bez přihlédnutí ke specifikům daného případu. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém vyslovil souhlas se závěry krajského soudu. Kasační námitky neshledal důvodnými a navrhl kasační stížnost zamítnout. Náhradu nákladů řízení nepožaduje.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že obdobnou kasační stížností stěžovatelky se již v minulosti zabýval a neshledal ji důvodnou. Viz rozsudek ze dne 25. 5. 2016, č. j. 7 As 61/2016 - 34, kterým byla zamítnuta kasační stížnost stěžovatelky proti obdobnému rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od tam vyslovených závěrů odchýlit a přejímá je podobně jako krajský soud i pro nyní posuzovanou věc.

[8] Stěžovatelka v kasační stížnosti poukazovala na existenci důvodů vyvolávajících její liberaci ve smyslu § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud jí nepřisvědčil.
[9] Podle § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

[10] Podle Nejvyššího správního soudu stěžovatelka neprokázala, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení předmětné právní povinnosti zabránila. Zdejší soud připomíná, že stěžovatelka je sankcionována za překročení limitní hodnoty zatížení vozidla [§ 37 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů"]. Překročení uvedené hodnoty lze zcela jistě zabránit tím, že na nákladní vozidlo bude nakládáno menší množství přepravovaného materiálu. Již z tohoto důvodu nelze souhlasit s tím, že by nebylo možné učinit žádné „technické" opatření, jak tvrdila stěžovatelka. Pokud pak stěžovatelka poukazovala na to, že „po naložení materiálu byl zkontrolován vážní lístek", konstatuje zdejší soud ve shodě s krajským soudem, že pro postih za předmětný správní delikt nebyl podstatný stav v době nakládky materiálu, nýbrž v době spáchání deliktu. Stěžovatelka přitom uvedený vážní lístek v řízení o kasační stížnosti ani nepředkládá, a ani netvrdí, kdy a kdo měl vážení provést. Stejně tak ani nepředkládá žádné rozumné vysvětlení, jak by mohlo dojít po naložení nákladu k nárůstu hmotnosti o několik stovek kilogramů, resp. že se tak stalo z důvodů, které není schopna ovlivnit. Pokud pak mělo dojít ke zvýšení hmotnosti v důsledku přesunu sypkého materiálu, odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 7 As 61/2016 - 34, ve kterém se tímto podrobně zabýval. Je přitom obecně známo, jaké škody způsobují přetížená nákladní vozidla na pozemních komunikacích. Vyloučit pak nelze ani riziko nehody takto zatíženého vozidla z důvodu oslabeného účinku brzd atp. Stanovením hmotnostních limitů je chráněn veřejný zájem a je zcela na provozovateli, jak zajistí, že hmotnostní maxima nepřekročí (rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 7 As 61/2016 - 34). Se stěžovatelkou lze souhlasit v tom, že v dané věci byla nejvyšší povolená hmotnost překročena pouze v malém rozsahu, ani to však nevyvolává nemožnost postihu podle uvedeného ustanovení. Tento aspekt by bylo možno zkoumat při výši uložené pokuty, proti ní však stěžovatelka explicitně nebrojí.

[11] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelkou ani v tom, že by správní orgány porušily zásadu legitimního očekávání z důvodu, že nepřihlédly ke konkrétním okolnostem dané věci, zejména k povaze přepravovaného materiálu. Správní orgány se důkladně zabývaly konkrétními skutkovými okolnostmi dané věci, vč. charakteru přepravovaného materiálu (ječmen). Viz zejména str. 9 a násl. žalobou napadeného rozhodnutí. Poukazovala-li stěžovatelka na znalecký posudek Ing. J. K., konstatuje

Nejvyšší správní soud, že posudek je koncipován obecně (zabývá se změnou polohy sypkých substrátů v ložném prostoru nákladních vozidel) a nebyl vypracován v návaznosti na dané kontrolní měření. Posudek se tedy nezabýval přetížením daného konkrétního vozidla při měření dne 23. 5. 2016; posudek byl znalcem vypracován k datu 2. 6. 2006, tedy téměř deset let před předmětným měřením. Prokazuje přitom v podstatě pouze obecně známou skutečnost, že při přepravě sypkého materiálu dochází ke změně jeho polohy v ložném prostoru vozidla a nikoliv objektivní nemožnost splnění hmotnostních limitů stanovených právními předpisy (obdobně viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 7 As 61/2016 - 34).

[12] Se stěžovatelkou nelze souhlasit ani v tom, že krajský soud pochybil, pokud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 7 As 61/2016 - 34. I podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo možno v dané věci z uvedeného rozsudku vyjít, neboť v něm byla posuzována obdobná skutková a právní situace. Nutno dodat, že uvedený rozsudek nebyl shledán ani protiústavním (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2016, sp. zn. I. ÚS 2379/16). Lze si samozřejmě představit ještě podrobnější argumentaci krajského soudu, způsob zvolený krajským soudem však v daném konkrétním případě (a to i s přihlédnutím k obsahu a kvalitě žaloby) nevyvolává nutnost zrušení jeho rozsudku.

[13] Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 téhož zákona. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ostatně žádné ani nepožadoval. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu